

[Else-Merete Ross.]

teskaber. Professor Lindhardt kan naturligvis ikke vide, at jeg er medlem af justitsministeriets ægteskabsudvalg, og at vi dér betragter det som urigtigt at fremsætte forslag i tinget om emner, som vi ikke har færdigbehandlet i udvalget.

Valgmenighedspræst Jørgen Thorgaard har skrevet, at anbefalinger fra præster og menige medlemmer af folkekirken af homofile ægteskaber kunne gøde jorden for en ændret holdning på det sted, hvor sagen afgøres, nemlig i justitsministeriet. Det tror jeg han har helt ret i; for det meste er det den borgerlige lovgivning, der påvirker kirkens stilling, og ikke omvendt.

Mit spørgsmål til ministeren er, om hun vil foranledige, at man i kirkelige kredse tager spørgsmålet om homofile ægteskaber op og sammenholder, hvad Gamle Testamente og Paulus siger om homofile forhold, med Jesu lære om kærlighed til næsten og den barmhjertighed og forståelse, som jeg — måske naivt — mener er det væsentligste i Jesu lære. Det var vel ikke utænkeligt, at kirkelige kredse kunne komme til at ligge i spidsen med en forstående indstilling og derved komme til at påvirke den borgerlige lovgivning, så dan gav homoseksuelle og heteroseksuelle par samme retlige stilling.

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Når fru Else-Merete Ross spørger mig, hvilken stilling jeg vil tage til spørgsmålet om tilladelse til kirkelig vielse af homofile, må jeg svare, hvad jeg er overbevist om at fru Else-Merete Ross er vidende om, at kirkelig vielse af homofile par med ægteskabsstiftende retsvirkning for tiden er udelukket, da den gældende ægteskabslov ikke hjemler adgang til homofile ægteskaber. Spørgsmålet om kirkelig vielse af homofile må derfor afvente en ændring af ægteskabsloven.

Jeg forstår imidlertid af spørgerens begrundelse for spørgsmålet, at det væsentlige for hende er, om jeg vil foranledige, at man inden for kirkelige kredse tager spørgsmålet op til drøftelse. Hvis der hermed tænkes på, at kirkeministeriet i denne sag skulle følge den i øvrigt ofte anvendte fremgangsmåde at sende sagen til høring hos landets biskopper, ville jeg ikke finde en sådan fremgangsmåde korrekt, idet spørgsmålet jo primært henhører under justitsministeriet, og før justitsmi-

nisteriet og det af justitsministeriet nedsatte ægteskabsudvalg, som fru Else-Merete Ross er medlem af, er nået længere i sine overvejelser, kan det næppe siges at være hensigtsmæssigt, at vi fra kirkeministeriets side starter en høringsprocedure.

Men hvad angår spørgsmålet om at rejse debat i, hvad man kan kalde bredere kirkelige kredse, må jeg desværre bedrøve fru Else-Merete Ross med, at forholdet mellem stat og kirke i dette land er af en sådan art, at hverken jeg som minister eller ministeriet som sådant har mulighed for at rejse en sådan debat.

Selv om jeg finder det nødvendigt at understrege, at spørgsmålet om anerkendelse af homofile samlivsforhold i første række må være et juridisk anliggende og ikke et kirkeligt-teologisk, vil jeg samtidig gerne understrege, at jeg til fulde forstår, at fru Else-Merete Ross har rejst sagen, da jeg også finder det vigtigt, at spørgsmålet debatteres og finder sin fornuftige løsning.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne takke kirkeministeren for hendes forstående indstilling til dette spørgsmål. Jeg er godt klar over, at det kan være svært for ministeren at få rejst denne debat, men så vil jeg dog spørge, om hun ikke på en eller anden måde kan anvise mig, hvordan man bærer sig ad med at få nedbrudt de fordomme, som jeg mener specielt kommer fra kirkelige kredse, og som altid støtter sig på, hvad Moses og Paulus sagde.

Vi ved nu og har i vores egen lovgivning taget det standpunkt, at homofile forhold ikke mere er strafbare. Videnskaben har oplyst os om, at vi ikke selv har bestemt vore kromosomer og ikke selv har bestemt vores tidlige udvikling. Vi er altså kommet via videnskaben til en anden erkendelse. Vi er, så dejlig skabelsesberetningen i Første Mosebog end er, senere kommet til en anden videnskabelig erkendelse. Ville det så ikke være rimeligt, at man inden for kirkelige kredse benyttede denne videnskabelige erkendelse, sådan at man ikke altid kører frem med den gamle syndsbevidsthed, som Moses og Paulus har haft under helt andre forhold, og ligesom bliver ved med at sige: vi kan ikke komme videre her på grund af kirkens stilling til disse forhold som en synd. Det vil jeg gerne spørge ministeren om.